

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

1

Sterke Jan, een nieuw tekenverhaal door B. De Moor (blz. 3)

KUIFJE *Gaat de Wereld rond!*



De Club van Pnom Penh (Cambodja).

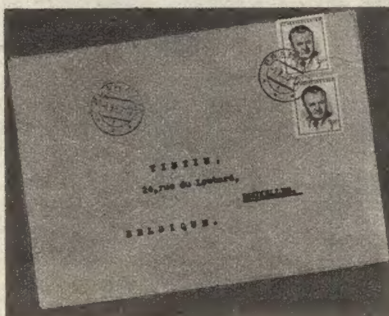
Jullie weten nog wel dat het verschijnen van een Indo-Chinese uitgave van ons blad, op deze plaats, in blokletters werd aangekondigd. En of het er sukses heeft? Ja hoor, meer dan men ooit durfde dromen!

Sedertdien werd er in het Verre Oosten een club gesticht die een grote bloei kent onder het geestdriftig impuls van enkele wakkere jongens die, net als de Kuifjesvrienden hier te lande, « Vriendschap en Vreugde » op hun blazoen hebben geschreven. De club van Pnom Penh of Cambodja werd vorige Zomer opgericht door Joseph Kynone, die met zijn clubleden verschillende tochten maakte en kampeerde in de heerlijkste streken van het land, dat ze aldus beter leerden kennen en liefhebben.

Uit Praag ontving ik een brief van een jongen die vertelt dat hij ons blad iedere week van A tot Z verslindt...

Zo gaat ons jeugdblad ieder jaar een stap verder. Het neemt zelfs geen genoegen meer met Europa alleen, doch waagt zich over de grote plas en bundelt over alle grenzen heen duizenden jonge harten waarin dezelfde idealen leven.

Is dat niet bemoedigend en ook niet mooi, vrienden?



Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

De Kuifjesclub « De Zwarte Ekster » van Vorst-Brussel richt een dringende oproep tot alle Kuifjesvrienden uit Vorst en omgeving om zich bij de president of de secretaris van de club te melden. Ziehier de adressen : **Wim Danau**, Van Goitsenhovenlaan, 70, Vorst, of **Joost Ballegeer**, Stevinstraat, 144, eveneens te Vorst. Vrienden, laat het jullie geen twee maal zeggen!

Hallo! Hallo! Knokke. — Vrienden die wensen toe te treden tot de bloeiende Kuifjesclub wenden zich tot : WILLY DE ZUTTER, Judestraat, 48,of HAROLD VAN EECKHOUTTE, Judestraat, 27, te Knokke.

Werther Quartier, Heule. — Hartelijk dank voor je brief. De specimens werden je opgezonden en ik hoop dat je er vele lezers mee zult kunnen winnen. Een adres waar je filmen zoudt kunnen huren, zou ik je wel kunen geven, maar je moet me eerst weten te zeggen welke bandbreedte deze mogen hebben. Met een stevige handdruk en groeten aan je familie.

Koninklijk Athenaeum van Boom. — Beste vrienden, hier gaan mijn beste wensen voor het Nieuwe Jaar! Hoe gaat het met jullie? Het is al een eeuwigheid geleden dat ik nog iets van jullie hoorde. Te veel werk? Met een stevige handdruk aan allen!

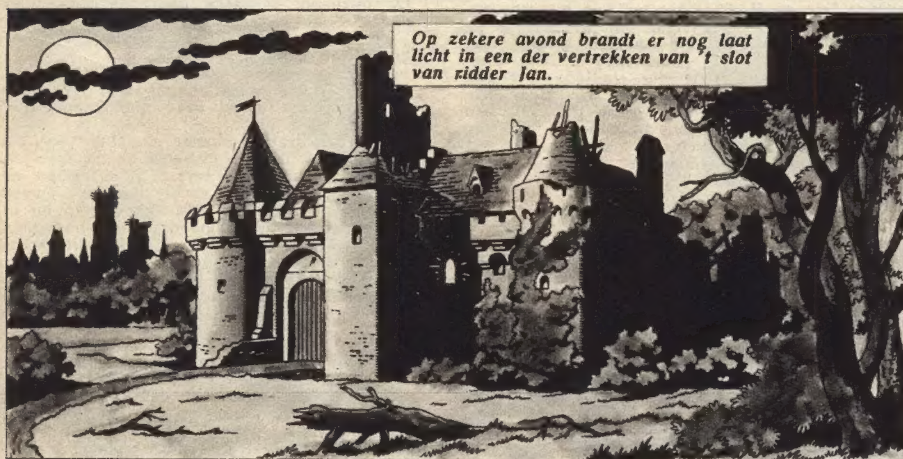
KUIFJE — *Administratie, Redaktie en Publiciteit* : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR



Lang geleden, toen Karel de Stoute regeerde over Vlaanderen en Bourgondië, leefde er in de omstreken van Antwerpen een arme edelman, ridder Jan van Deurne genaamd. De mensen uit de streek noemden hem Jan de Goede, want nooit klopte een noodlijdende of een bedelaar tevergeefs aan de poort van het vervallen kasteel van ridder Jan. Steeds deelde de ridder het weinige dat hij bezat met de armen. Stuk voor stuk verkocht hij al zijn bezittingen om de nood te lenigen. De edelman had echter nog een naam die hem door de kinderen gegeven was. Het jonge volkje noemt hem « Sterke Jan », omwille van zijn geweldige lichaamskracht ; zijn kracht boezemde hen meer ontzag in dan zijn mildheid.











(Wordt voortgezet.)

De Koning drinkt
Leve de Koning



Achille, een cirkusknecht, trok in wagen nummer zes en twintig de ogen open en hoorde alweer van alle kanten het gewone, dagelijkse geschreeuw :

« Achille, breng me m'n gele laarzen ! » Dat was Gerda, de beste amazone.

« Achille, een nieuwe haak voor het groot net ! » Dat was Mondoré, de kunstenaar van het zweefrek.

« Achille, ik had je een withouten stoel gevraagd ! » De leeuwentemmer was Begassian.

« Achille, heb je mijn redingote gestreken ? Er zat een valse plooi in ! » Ongetwijfeld Mijnheer Loyal.

« Achille, mijn grimeerdoos... mijn rode broek ! » De twee clowns Jojo en Maurice natuurlijk.

« Achille, de paarden hebben iets achtergelaten voor de ingang ! » De zaal-directeur.

« Achille, is mijn pistool geladen ? » De stem van de goochelaar Coronalli.

« Achille, Achille, Achille !

Van de winketjuffrouw tot de adjunct-directeur, M. Baranovitch junior, allemaal riepen ze Achille !

ACHILLE moest de handschoenen van de directeur vinger na vinger aantrekken. Achille moest springen voor de danseressen uit Cambodja en de Japanse evenwichtkunstenaar om te zwijgen van de muzikanten en de figuranten ! Eén uur vóór de vertoning riepen ze allen, als uit één mond : « Achille ! »

Er waren zeven knechten en ze droegen alle zeven hetzelfde appelgroen pak, dezelfde beret met grote B : cirkus Baranovitch. Waarom echter iedereen « Achille » riep, terwijl de andere zes met hun duimen speelden, was een vraagteken. En had die jongen nu ook nog speciale eigenschappen gehad om laarzen vast te rijgen, kleren te borstelen en schoenen te poetsen, maar, dat was niet het geval ! Achille was echter een van die mensen die zulk een deemoedig uiterlijk hebben, dat ze door anderen steeds als knechtje gebruikt worden en tevens altijd als bliksemafleider dienen...

* * *

Het is nu drie jaar geleden dat Achille door zijn oom naar het cirkus werd gebracht. Hij werd knechtje, de laagste spurt in de hiërarchische ladder. Sedert die dag had de hele zwervende troep niets anders gedaan dan zijn diensten opgeëist en hem uitgescholden omdat hij er niets van kende ! Achille verwarde bloem met talkpoeder, een koordladder met het touwtje van de ventilator, de bolhoed van de directeur met die van August, enz. Deed hij, bij toeval, iets goeds, dan lachte men hem uit. En toch was het niet zijn schuld dat hij zo'n komiek gezicht had, dat zijn ogen altijd groot open stonden, zijn neus te kort en zijn neusgaten te wijd waren en zijn mond bovendien altijd scheen te lachen...

Achille holde van de ene wagen naar de andere, van de kooien naar het cirkus en van de loge naar de galerij, had geen tijd om adem te scheppen en toch begroef men hem telkens onder een stortvloed van verwijten : Die kan nu geen haak in een oog steken ! Domoor, de gouden bollen heb ik gevraagd en niet de ebonieten ! Maak dat je weg komt met je apensnuit ! Pas als de bel rinkelde, ontsnapte Achille aan de orkaan. Dan nam hij met zijn zes andere lotgenoten plaats achter de arena om overal een handje toe te steken.

— Wat 'n miserie ! zuchtte Achille.

De zes anderen draaiden het hoofd om :

— Ja, het is altijd over jou dat men roept... het is zeker vermoeiend, maar...

— Het is niet omdat het vermoeiend is, murmelde Achille, maar om de vernederingen die men steeds oploopt !

Die dag, de 6e Januari, was het voor Achille erger dan ooit ! De acrobaat gooide hem zijn gordel in het gezicht, de olifantentemster noemde hem dorpsidioot en de adjunct-directeur vond het nodig er hem aan te herinneren dat hij uit « liefdadigheid » in dienst was genomen...

En dit alles omdat het Driekoningenfeest zou gevierd worden op klokslag middernacht en men tijdens de voorstelling, op een of ander manier, een half uur tijd moest winnen. Iedereen was zenuwachtig en alles liep in 't honderd. De clowns Jojo en Maurice kortten hun nummer zodanig in, dat de goochelaar buiten adem in de arena kwam aangestormd en zijn krissen niet durfde gooien. De kunstenaars van het zweefrek maakten ruzie die eindigde met een algemene valpartij in het net. De Bengaalse tijgers hielden zich koest, maar de ezel, een doodgewone, kleine ezel die optrad met de Afrikaanse olifanten, weigerde halsstarrig op het terras te klimmen. Onder de daverende lachsalvo's van het publiek moest Bagassian hem uit de arena trekken en mijnheer Loyal verontschuldigde de ezel in plechtige volzinnen. Veel belang had het trouwens niet, want de volgende morgen werd er opgebroken.



* * *

— Om middernacht ! had Baranovitch gezegd en inderdaad, voor de laatste slag van twaalf was uitgestorven, stond er een reuzentafel in het midden van de arena...

De grote lichten werden gedoofd en op de twee uiteinden van de tafel gezellige schemerlampen geplaatst. Tientallen handen brachten schotels aan met slagroomtaartjes, bonbons, schuimpjes, fruit en champagne. Alle artisten hadden hun kostuum aangehouden en toen de clowns kwamen opdagen met de prachtige Driekoningentaart op hun schouders barstte er een luid gejubel los !

Het was een schitterend en een vrolijk feest. Er was geen verschil van rang of stand meer, ze zaten allemaal broederlijk naast mekaar en Achille had een plaatsje gevonden tussen de winketjuffer en de dirigent. De schuimwijn maakte hem wat draaierig. Toen de taart aangesneden werd, trok hij waarachtig de boon !...

— Leve de koning ! Leve de koning ! juichten zijn disgenoten.

Een ogenblik wist Achille niet waar hij blijven moest, maar dan werd hij opgetild en op een gouden troon gezet. De dames en heren, waarvoor hij anders moest springen, hingen de koningsmantel over zijn schouders en drukten hem de lauwerkroon op het hoofd. De gezichten, die Achille nooit anders dan misnoegd, ontevreden en sarcastisch zag, straalden hem nu lachend en kameraadschappelijk tegen.

De bazuinen schalden door het grote, lege cirkus...

— Je moet een koningin kiezen ! eiste het geestdriftige volk.

— Mijn koningin ? hakkelde Achille.

— Sire, zei mijnheer Loyal, met drie diepe buigingen, kies tussen deze mooie dames uw vorstelijke gade uit...

Gerda, de beste amazone, maakte voor hem een *révérence*, daarna kwamen de olifantentemster, de acrobate, de eerste ballerina en nog zovele andere. Achille zocht naar het mooiste en vreemdste kleed en zijn ogen vielen op een kleine danseres uit Cambodja. Met haar hoog gouden masker, lange broek met glinsterende lovertjes, zware oorhangers en half gesloten ogen was zij voor hem een waardige deelgenote in zijn triomf.

— Leve het koningspaar ! klonk het.

* * *

De nacht was bijna om. Op hun gouden troon zaten de koning en de koningin en ze keken naar Baranovitch die met de winketjuffer, de goochelaar die met de zangeres en de amazone die met de clown danste. De schitterende, kleurige kostumen wemelden door elkaar en allen overlaadden zij de koning en de koningin met eerbewijzen.

Iedereen repte zich om aan de wensen van Achille te voldoen. De acrobaten brachten hem de zachtste kussens, de evenwichtskunstenaar wuifde hem met een waaier van struisvogelvederen koelte toe en de goochelaar bracht hem sigaretten. Zelfs Baranovitch boog eerbiedig iedere maal hij voorbij kwam. Achille kon zijn lippen niet aan een glas zetten of iedereen juichte :

— De koning drinkt ! Leve de koning !

Om naar de wagens terug te keren, werd er een fakkelstoet gevormd. De koning en de koningin werden door de athleten gedragen en waar Achille ook keek, overal lachte men hem toe. Toen hij afsteeg voor wagen 26, wensten allen hem het bovenste beste.

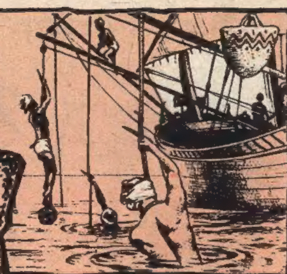
— Wat een goeie, lieve mensen toch ! zuchtte Achille en hij sliep in gewiegd door heerlijke dromen...

* * *

Het duurde lang voor het cirkusvolk ontwaakte. Het was een grijze regendag en tien, neen, honderd ongeduldige, schimpende, misprijzende en woedende stemmen riepen opnieuw : « Achille !... Achille !... Achille !... »



DE PARELVISSERS



Omstreeks 1600 was het eiland Ceylon in handen van de Portugezen. Jesselton, kapitein van een Hollands schip, ging er voor anker en vroeg aan de Portugese gouverneur, de toelating het parelvissen te mogen bijwonen. Op Ceylon woonden parelvissers en de vangst was soms heel rijk !...



De duikers dalen tot op de bodem van de zee en beginnen te rapen.

De vissers, die in de jonk bleven, kijken naar de waterspiegel...





Eén minuut verliep... de eerste duiker verschijnt met krampachtig vertrokken gezicht. Hij ademt met wijd open mond.



Eén na een klimmen de duikers aan boord. De inhoud van de korfjes wordt op de brug uitgestort...









De parel die Malabar vond is inderdaad heel groot.





... en wil het zich in de baard (1) van de oester nestelen, dan hult deze laatste de indringer in een laag paarlemoer...





Het resultaat is een parel. Indien de oesterbaard helemaal over het vreemde lichaam komt, is de parel rond; steekt het nog voor een deel uit de baard, wordt de parel ovaal. Indien het tussen de schaal en de baard blijft, vormt er zich slechts een halve parel of een stuk paarlemoer.

(1) De baard is het vlies dat rond het weke gedeelte van de oester ligt en het paarlemoer afscheidt.

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : DE HINDERLAAG...

Felix Timmermans verovert de wereld



Zo 'n titel klinkt wel erg krijgshaftig. En de mensen die Timmermans in levende lijve gekend hebben zullen zeggen : als er nu één woord is dat bij Timmermans, de vreedzame Pallieter die geen vliegske zou kwaad gedaan hebben, niet past, dan is het wel het woord « veroveren » dat in deze tijd zo'n pijnlijke betekenis gekregen heeft, wanneer men al die foto's te zien krijgt van de ellende die dat woord in wereld brengt.

Jongens die reeds wat meer gelezen hebben over de geschiedenis van onze letterkunde, weten dat het suksesboek van Felix Timmermans tijdens de eerste wereldoorlog Vlaanderen en Nederland veroverd heeft, omdat men in die magere jaren juist droomde van een land van Belofte, waar men kon kermissen en spelevaren. Tijdens de tweede wereldoorlog heeft het werk van onze grote Lierenaar een nieuwe suksesvloed gekend, omdat de mensen weer meer dan anders wat vreugde in 't leven nodig hadden. En in de gewapende vrede die we nu beleven is die nood niet kleiner geworden. In alle landen van de wereld is er vraag naar gezonde, humoristische lektuur. En die kan Timmermans in overvloed schenken. De boeken van Timmermans werden reeds in zestien talen vertaald ! Volgens de jongste berichten verschenen er weer verschillende nieuwe vertalingen.

In Japan kwam een vertaling van « De Pastoor uit de Bloeiende Wijngaerdt » van de pers. In Indië verscheen een uitgave van « De Harp van St. Fransiskus ». In Duitsland zette Karl Jacobs, de bekende vertaler van Timmermans werken, zijn reeks vertalingen verder met « Naar het land waar de Appelsienen groeien » en « Minneke Poes ». « Adriaan Brouwer », de laatste roman van de Fee, zal ook weldra het licht zien. Een Spaanse uitgever heeft de vertalingsrechten aangevraagd voor verschillende boeken van Timmermans.

We mogen er fier op zijn dat onze Fee zo een groeiend sukses kent in heel de wereld, en dat Vlaanderen door hem aan de bedrukte mensen nog wat vreugde kan schenken en geloof in een land waar er rijstpap met gouden lepels zal gegeten worden !

KUN JE DE NEDERLANDSE AUTOPLATEN LEZEN ?

In België hebben alle auto's, uitgezonderd die van de regeringsdiensten (A), de parlementairen (P), de diplomatieke (CD) en de consulaire diensten (CC), allen nummers die uit drie à zes cijfers bestaan.



In Nederland is de toestand anders. Net als in alle landen dragen de diplomatieke auto's de kenletters C D en de consulaire C C, maar alle andere wagens (op enkele uitzonderingen na, die we even zullen aanstippen) heeft iedere wagen ook een provinciale kenletter.

Om de herkomst van een Nederlandse wagen beter te kunnen uitmaken, moet je volgend lijstje eens een paar keer overlopen :

A = Provincie Groningen.
B = Friesland.
D = Drente.
E = Overijsel.
G = Noord-Holland.
H = Zuid-Holland.
K = Zeeland.
L = Utrecht.
M = Gelderland.
N = Noord-Brabant.
P = Limburg.

Bijzondere reeksen :
KL = Koninklijke Landmacht.
KM = Koninklijke Marine.
LSK = Luchtstrijdkrachten.

Het gebeurt soms dat een provincieletter gevolgd wordt door een X of een Z. Die letters gebruikt men zodra de numering in een provincie de 99.999 overschrijdt, om te voorkomen dat men getallen van zes cijfers zou krijgen.













O, die taalfouten!

Iedereen schrijft al eens een foutje. Er zijn zelfs taalgeleerden die er zich mee amuseren al de taalfouten in het werk van beroemde schrijvers op te zoeken, op te sommen en... de buit van hun klopjachten aan het publiek te tonen.

Zo heeft de bekende Franse auteur de Montherlant onlangs een taalkundige op een duel uitgedaagt ! Of de muggenzifter zijn leven gewaagd heeft in een strijd met de Montherlant, die al even goed met de wapens als met de vulpen kan omgaan, weten we jammer genoeg niet...

Het feit dat « deskundigen » er genoegen in vinden de taalfouten bij de grote schrijvers met algemeen gevestigde reputatie op te sporen en aan de kaak te stellen, moet ons, gewone beoefenaars van onze moedertaal, nog niet doen wanhopen een brief of een opstel te schrijven zonder storende taalfouten.

Hierbij hebben we dan enkele taalklemmen. Hoe minder vragen je juist kunt beantwoorden, des te ernstiger moet je aan taalstudie en taalzuivering denken !



HIER GAAN ONZE VRAGEN :

1. Welk is de juiste spelling ?

a) anderzins of anderszins ?
b) anderzijds of anderszijds ?
c) Eifeltoren of Eiffeltoren ?
d) Eiffelgebergte of Eifelgebergte ?
e) Libyse woestijn of Lybische woestijn ?
f) patriotisme of patriottisme ?
g) patriottisch of patriotisch ?

2. Welke is het meervoud van :
a) dreumes ?
b) eega ?

3. Welk is het verkleinwoord van:
a) foto ?
b) villa ?

ANTWOORDEN

1.
a) anderszins.
b) anderzijds.
c) Eiffeltoren.
d) Eifelgebergte.
e) Libyse woestijn.
f) patriotisme.
g) patriottisch.

2.
a) dreumesen.
b) egaas.

3.
a) fotootje.
b) villaatje.



SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

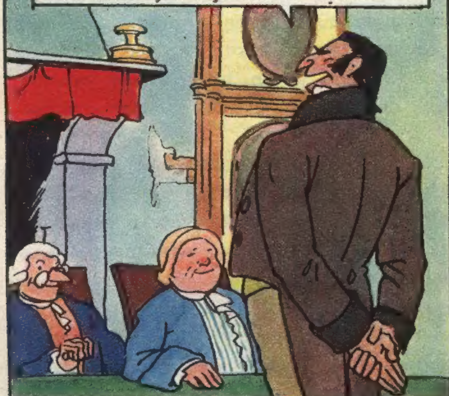
Hassan en Kaddoer zijn heimelijk de tuin van een klein herenhuis binnengedrongen, waar een geheimzinnige vergadering plaats grijpt...



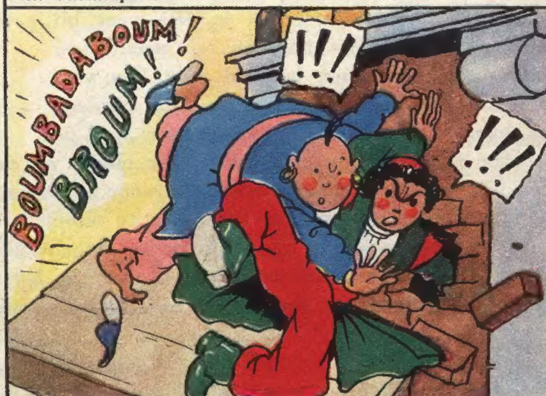






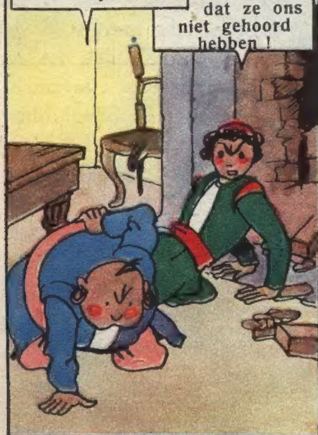














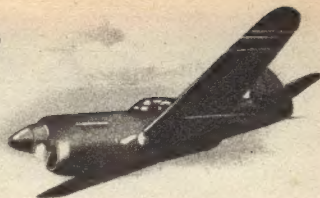




(Wordt voortgezet.)



Het ADELAARSNEST



ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Grey heeft van zijn landgoed Siedliska een opleidingsschool voor piloten gemaakt. De leerlingen zijn bekwame piloten op het ogenblik dat de oorlog uitbreekt. Stefan achtervolgt vijandelijke vliegtuigen en wordt vermist. Grey en zijn piloten zitten een vijandelijk toestel na.

AAN beide zijden is het front even rustig en verlaten. De escadrille der Adelaars vliegt in zigzaglijn en zweeft aldus op zekere ogenblikken boven vijandelijk grondgebied. Het lijdt geen twijfel dat de Adelaars de strijd zoeken. Geen enkele vijand stijgt op om hen de pas af te snijden. De verkenningsvliegtuigen en de jachttoestellen blijven in hun loodsen; ze slapen nog.

Er zijn ook geen bombardementsvliegtuigen te bespeuren. Misschien werden hun escadrilles sedert de nederlaag van gisteren, nog niet gereorganiseerd. Het is ook mogelijk dat de vijand een te groot vertrouwen had in zijn eigen kracht en hem na deze ramp geen vliegtuigen meer overblijven in deze frontsector...

Zo denken sommige Adelaars er althans over. Grey is er, integendeel, van overtuigd dat de vijand nog steeds gevaarlijk is. Hij weet bij ondervinding ook dat men op een nacht heel wat escadrilles op een bepaald punt kan verzamelen. De kapitein is verder van oordeel, dat men moet trachten uit te vissen hoe de situatie er aan de overzijde werkelijk uitziet en dat men de luchtmacht moet vernietigen, vóór ze de kans krijgt de operaties van het VIIe leger te storen.

Het is aldus ook dat Grey zijn ochtendvlucht verklaart. Zo luidt ten minste de tekst van het legerbericht dat door de radio aan het hoofdkwartier wordt gezonden.

De ware reden ligt elders. Het is zonneklaar dat de Adelaars willen vechten, dat ze hun vriend Wiretski willen wreken en vergelding eisen voor al de schade welke aan hun machines berokkend werd. De gaten in de vleugels en rompen werden dichtgekleefd met een stukje rood zeildoek. Men kan het aantal gemakkelijk tellen !

De jonge piloten denken er niet aan zich onbetuigd te laten en dromen er van later in de legende te zullen voortleven als « roemvol en onversaagd ». Ze hopen de wrakstukken van Wiretski's toestel te ontdekken. Ze vlochten drie kronen van dennetakken met een breed zwart lint er rond; ze zijn bestemd voor de eerste piloot van hun escadrille die sneuvelt...

Voor de vijfde maal zwenkt de escadrille van het Zuiden naar het Noorden om een frontstrook van ongeveer 10 km. breed te verkennen. Plotseling klinken er schoten in het woud, waarin verscheidene stukken afweergeschut verborgen zijn, en tussen de machines spatten de witte schrapnels uiteen.

Het is een verwittiging. De wolkjes omringen de vliegtuigen met een cirkel die steeds nauwer toegehaald wordt. Men kan niet uitmaken van waar de schoten juist komen die de lucht aldus openrijten.

Het toestel van Grey glijdt driemaal snel op en neer. De overige machines verstoren onmiddellijk de orde waarin ze vliegen en gaan als razende wespen ten aanval over. De machinegeweren ratelen en spuwen hun projectielen in de ronde.

Als gieren rond hun prooi zo wiekt de escadrille boven en om de bomen. De kogels zeven door de takken die heftig trillen en beven telkens de regen van lood voorbijsuist. Een ogenblik zwijgen de machinegeweren, dan hernemen ze hun eentonig, hamerend, moordend geratel en zaaien dood doorheen de trillende boomtakken. Langzamerhand zwijgen de artilleriemonden. De witte pluimen, door de schrapnels nagelaten, worden schaarser. De manschappen die de stukken bedienen zijn vol schrik voor de moordende regen, dicht tegen hun kanonnen aangekropen. Nog zwijgen de machinegeweren niet. Men hoort de kogels met een schril gefluit voorbijsuizen, in het mulle zand ploffen, tegen het brons der kanonnen pletsen en dof tegen de boomstammen hameren. En nog vallen de kogels door de bladeren, op de kanonnen en op de grond. Op een teken, onzichtbaar van beneden, zwijgen de vuurspuwende monden plotseling...

Grey heeft het vijandelijk toestel dat laag over het woud scheert eerst opgemerkt. Hij schiet een rode raket af om er de aandacht van zijn leerlingen op te vestigen. Een fonkelende sterrenregen spat uiteen en dooft tussen de bomen uit. Grey neemt een bocht en geeft het verzamelsein.

Tien sekonden later achtervolgen de Adelaars in slagorde het vijandelijk toestel dat zich alléén zo ver durft wagen. Het is een tweedekker en de escadrille is reeds zo dicht dat Grey ook het type herkent. Een gemakkelijke prooi !

Het is een verkenningsvliegtuig dat naast een fotoapparaat en een radio, misschien ook bommen meevoert... Maar hoe denkt de bemanning van die vliegende vrachtwagen zich tegen een escader beweeglijke jachttoestellen te verdedigen ? Ze kunnen alvast maar hun valscherm aangespen ofwel dadelijk landen; dat ware hun enige redding !

Vreemd genoeg schijnt de piloot hieraan niet te denken. Resoluut zet hij zijn vlucht naar het Westen, t.t.z. naar de Poolse linies voort. Het toestel vliegt op volle toeren en de aanvalszijde en de vleugels kreunen. Ziet de piloot hierin zijn heil ?

Alleszins een waanzinnig plan ! De Poolse toestellen naderen meter voor meter. Ze zouden reeds kunnen schieten, iede-

De kanonniers, aan hun stukken, vreesden ieder moment het einde.

re piloot zou dit trouwens gedaan hebben, doch Grey wil geen munitie verspillen. De vijandelijke piloot schijnt dit te vermoeden.

Op vijftien meter van de schroef van de kapitein stijgt hij plotseling loodrecht de wolken in. Zonder te wachten tot zijn achtervolger deze manœuvre herhaalt, zwenkt hij naar rechts, maakt een bliksemsnelle omwenteling, schiet onder de eerste vliegtuigen van de driehoek voorbij en ontsnapt in tegenovergestelde richting.

Zelfs Grey had deze beweging niet voorzien. Hij rekende op een snelle overwinning. De driehoek vliegt nu over het vijandelijk toestel dat reeds tweehonderd meter voorsprong heeft.

Wat een schelm ! denkt Grey. Hij zou ons langs onder kunnen aanvallen en sneuvelen na een heldhaftige strijd. Hij deed het niet en hoopt nog steeds te kunnen ontsnappen. Dat zal echter niet gaan kerel ! De manœuvres waren perfect en we zullen hem goed in het oog moeten houden; hij zou ons nog kunnen aanvallen... Maar, we moeten er een eind aan maken !

Grey kijkt in het holronde spiegeltje dat voor hem hangt en ziet dat de tien laatste machines van de driehoek een zwaai van 180° maken.

Wel, wat nu ? Een halve kilometer achter hem nemen twee vijandelijke toestellen de wijk naar het Oosten. Nog verder en veel hoger hangen drie jachttoestellen die heel zeker het inzicht hebben een aanval te wagen.

— Wat ? Zou dat een list geweest zijn ? Nu, dan zullen ze die listen duur moeten bekopen, mompelt Grey.

Opnieuw schiet een rode raket ten hemel. Ze voorspelt weinig goeds ! Onmiddellijk stijgen vijf vliegtuigen omhoog naar de jachtpatrouille. Plichta en Kramer volgen Grey. Ze geven nu volle gas, want ze willen de vluchter absoluut inhalen.

Grey is nog op vijftien meter van z'n tegenstrever, als deze weer een even plotselinge als onverwachte manœuvre uitvoert en als het ware uit het gezichtsveld van zijn achtervolger verdwenen is. Grey weet wel wat er gebeurt is. Hij heeft de beweging met zoveel aandacht gevolgd en heeft zoveel bewondering voor de meesterlijke wijze waarop de piloot zijn machine bestuurt, dat er hem geen tijd meer rest de manœuvre te herhalen. De vluchter maakte eenvoudig een korte looping en heeft, halfweg, eensklaps de stuurknuppel teruggedrukt.

— Nu zal hij een tolvlucht maken, denkt de kapitein, snijdt het gas af en kruist de commando's... Daar hoort hij de motor van zijn tegenstrever uit alle macht ronken.

— Of... zou het een Immelman worden ?

— Neen, het is ook geen Immelman, doch de bewegingen welke de andere met vaste hand uitvoert zijn buitengewoon zuiver en perfect : een echt kantwerk !

In de helft van de krul vergroot de piloot de straal van zijn looping zodanig, dat hij een tolvlucht kan maken. Op de rug komt hij neer, naar het centrum van de driehoek toe en ontsnapt aldus nogmaals.

Grey bijt op de tanden, doch moet, ondanks alles, lachen !

— Maar, het is een echte vogel ! Hoe is het mogelijk dat een piloot die met zulke perfecte bewegingen ontwijkt niet even moedig aanvalt ?

De looping van de kapitein is bijna zo kort als die van de vijand en ook hij bevindt zich in het midden van de driehoek. Kramer en Plichta kunnen niet schieten uit vrees het toestel van de kapitein te treffen. Dit duurt slechts enkele sekonden. Dan maakt André Kramer en na hem de kapitein, een scherpe bocht om de vijand in de rechterflank aan te vallen. Deze paar momenten volstonden om de tegenstrever tweehonderd meter voorsprong te laten nemen...

Grey erkent dat die piloot een meester is, maar wordt toch ongeduldig; het spel van kat en muis heeft nu werkelijk lang genoeg geduurd !

— Waarom schiet hij niet ? vraagt Grey zich voor de tiende maal af en duikt met grote snelheid, daar de tegenstrever sinds ze over de Poolse stellingen vliegen, gestadig daalt.

— Waar en hoe denkt die kerel zich thans te kunnen redden ? vervolgt Grey zijn monoloog.

Kramer, die rechts van de kapitein vliegt, heeft thans een flinke voorsprong genomen en wil de vluchter de pas afsnijden. Plichta onderneemt aan de linkerkant dezelfde manœuvre.

— Juist boven ons vliegveld krijgen we hem, mompelt Grey. Nu kan hij onmogelijk nog ontsnappen.

Boven het vliegveld wacht echter een kleine verrassing...

André Kramer heeft zijn vliegveld en de loodsen ook bemerkt en vuurt een regen kogels af die de onderste vleugel van het vijandelijk toestel aan flarden rukken... Daarop wuift de piloot met een witte zakdoek... Hij geeft zich over ! Hij snijdt het gas af en daalt op het vliegveld vlak naast de tent !...

Een jonge verstekeling ontdekt aan boord van het lucht-schip « NORMANDIE » !
Het is onze vriend DZIDZIRI ! Zijn boeiende avonturen beginnen weldra in « KUIFJE ».

Volgende Donderdag : **DE ADELAARS VERDIENEN EEN ONDERSCHEIDING !...**

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN



Brocca en zijn trawanten dringen de grot binnen en draaien de bronzen sleutel in het slot van de bronzen poort. Op dit ogenblik begint de watermolen te draaien...

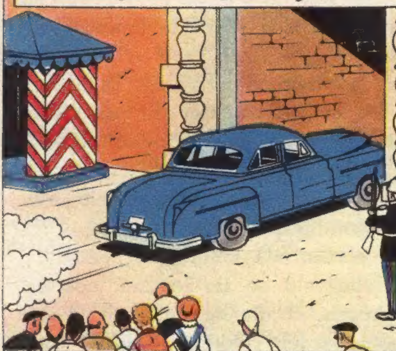


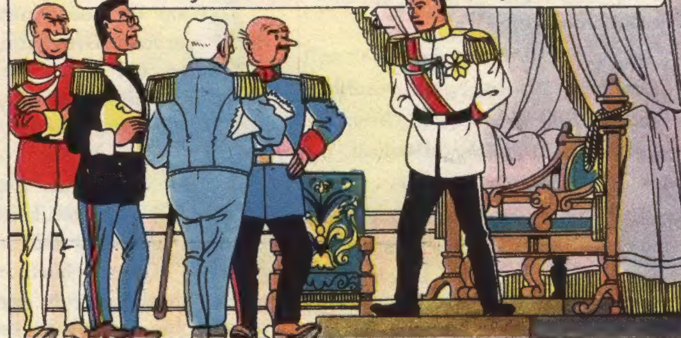




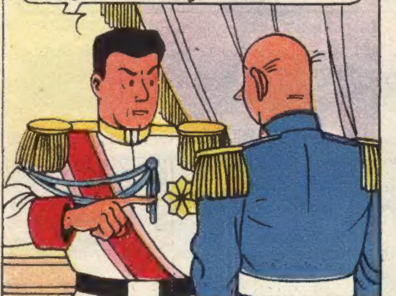




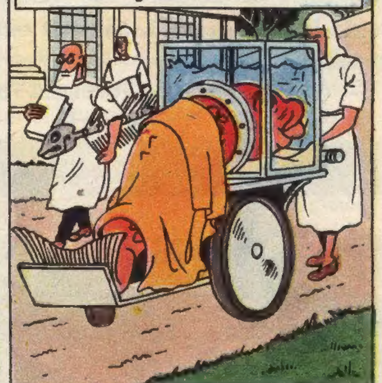




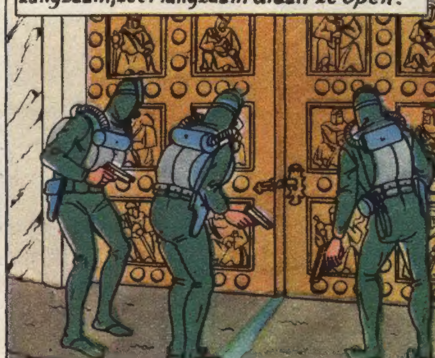






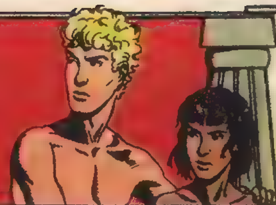








(Wordt voortgezet.)

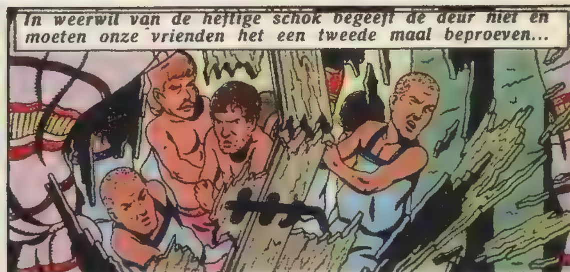
DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

De Sfinx en Karan hebben zich in hun appartementen teruggetrokken waar ook Enak en Yen Si zich bevinden. Ze vermommen zich als Egyptenaars op het ogenblik dat Alex en zijn soldaten de deur inbeuken...



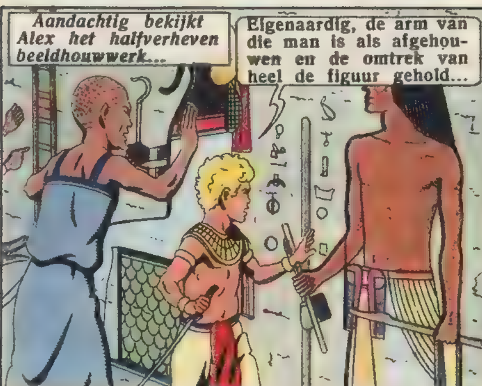






We moeten die geheime doorgang vinden. We zullen de muren aftasten...



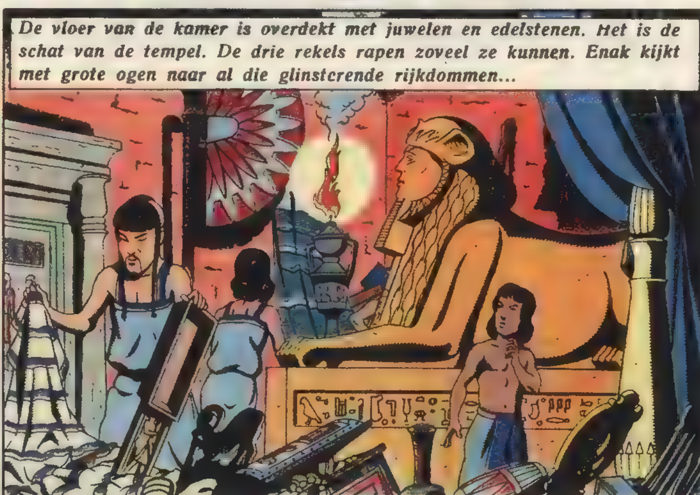








Deze deur zullen ze niet kunnen inbeuken ! En nu aan het werk !









(Wordt voortgezet.)



EEN NIEUWE RUBRIEK

WAT ZAL IK WORDEN?

ONS EERSTE ARTIKEL :

DE ZEEVAARTSCHOLEN

door

H. DEVOS
Directeur-generaal van het Zeewezen

Heb je het lied « Eens heersten we over de zeeën! We vreesden de stormen niet... » nog nooit door de straten horen galmen? Heb je nog nooit aan de kaaien te Antwerpen of Oostende staan dromen wanneer er een boot traag en statig afvaarde naar onbekende stranden?

Heb je er nooit aan gedacht matroos of zeeofficier te worden? Weet je dat ons land een vloot van 146 zeeschepen heeft met een totale tonnemaat van 408.779 ton?

We hebben aan dhr. De Vos, directeur-generaal van het Bestuur van het Zeewezen, gevraagd welke de aannemingsvoorwaarden, de studies en de toekomstmogelijkheden waren, welke door de Belgische Vloot aan de jeugd geboden worden.

De directeur-generaal heeft op deze vragen persoonlijk geantwoord in een artikel dat hij aan « Kuifje » gezonden heeft en dat we hier afdrukken.

Wie meer bijzonderheden over een of andere school wenst, mag ons steeds schrijven. We zullen alle nodige inlichtingen verstrekken.

In ons land zijn er heel wat toekomstmogelijkheden voor de jongens die hun loopbaan bij de Marine zoeken. Om echter carrière te kunnen maken, moet men een volledige opleiding ontvangen in een zeevaartschool van de Staat.

Voor het ogenblik zijn volgende instellingen met de opleiding belast : *De Hogere Zeevaartschool van Antwerpen, De Zeevaartschool van Oostende* en *De School voor Matrozen en Koks te Antwerpen.*

In de *Hogere Zeevaartschool van Antwerpen* worden de officieren ter lange vaart gevormd, evenals de officieren-werktuigkundigen ter lange vaart en voor de kustvaart.

Wie kan er aangenomen worden?

Om de kursussen aan de Hogere Zeevaartschool te mogen volgen, moet de candidaat een getuigschrift kunnen voorleggen van hoger middelbaar onderwijs. Hij moet eveneens een medisch onderzoek doorstaan, dat bewijst dat de candidaat geen enkel gebrek heeft, waardoor de zeevaart praktisch onmogelijk is. Het gehoor en het gezicht, b.v., moeten uitstekend zijn!

De Hogere Zeevaartschool is een internaat en het aantal leerlingen is beperkt. Wanneer er te veel candidaten zijn, wordt er een examen uitgeschreven in de vakken en met de stof onderwezen in een hogere middelbare school.

Alvorens de candidaten de theoretische kursussen mogen volgen, moeten ze naar het Schoolschip of een handelschip voor een periode van één jaar; hier moeten ze bewijzen dat ze zeewaardig zijn!

Hoelang duurt de theoretische opleiding?

Deze studies lopen over vijf trimesters, drie tijdens het éérste en twee tijdens het tweede schooljaar. Op het einde van het tweede jaar, en na geslaagd examen is de candidaat *tweede luitenant ter lange vaart.* Het brevet wordt hem echter pas gegeven na dertig maanden vaart (de periode vóór de aanvang der theoretische studies telt). In afwachting, en naar gelang de mogelijkheden in de kaders van de staf, varen de toekomstige officieren als cadet, matroos, bootsman of vierde officier. Het exaam voor eerste luitenant en kapitein wordt pas afgenomen wanneer de officier twee en zeventig maanden op zee is geweest.

De interessante plaats van machinist

De jongens die zeventien jaar geworden zijn en drie jaar de lessen van een Beroeps- of Nijverheidsschool (dagscholen met praktijk) hebben gevolgd, weten soms niet waarheen en wat gedaan. De marine is open voor hen, na een exaam dat moet uitwijzen of ze over de physische kwaliteiten voor officier-machinist beschikken.

Na het eindexaam krijgt de candidaat een diploma van aspirant-machinist. Dit getuigschrift is nodig om later het brevet van machinist tweede of eerste klasse te verwerven. De candidaten voor het brevet tweede klasse verkrijgen dit na vier en twintig maanden vaart in de hoedanigheid van assistent-machinist en na geslaagd examen dat alleen over beroepskwesties handelt. De candidaten voor het brevet van machinist eerste klasse verkrijgen dit na zes en dertig maanden vaart, waarvan twaalf in de hoedanigheid van machinist-wachtmeester.

Officieren en lichtmatrozen voor de kustvaart

De Zeevaartschool van Oostende vormt de officieren voor de kustvaart, evenals de subalterne bemanning en de bemanning voor het visserijbedrijf.

De candidaat-officieren moeten een getuigschrift van lager middelbaar onderwijs kunnen tonen en zestien jaar zijn. Het spreekt vanzelf dat ze lichamelijk moeten geschikt zijn om het beroep van dekofficier uit te oefenen.

De theoretische studies lopen over drie

DRIE PRACHTIGE SCHEPEN VAN ONZE VLOOT



De Kongoboot « Albertville ».



Het schoolschip « Mercator ».



De paketboot « Koning-Albert ».



trimesters. Na een geslaagd eindexamen kan de candidaat het brevet van stuurman of chef van de kustvaart verkrijgen, na respectievelijk zes en dertig en twee en zeventig maanden vaart en een nieuw examen. Het brevet van kapitein der kustvaart wordt slechts verleend na twee jaar vaart in de hoedanigheid van chef van de kustvaart. De kustvaart gaat, over 't algemeen, niet verder dan de Noordzee, de Baltische Zee en de Middellandse Zee. In de school van Oostende krijgen ook de lichtmatrozen en koksmaats hun opleiding. Om opgenomen te worden, moeten de candidaten veertien jaar zijn. De studies duren slechts één jaar, doch soms wordt een tweede jaar bijgevoegd, daar de jongens zestien jaar moeten zijn alvorens ze toegelaten worden op de koopvaardijschepen.

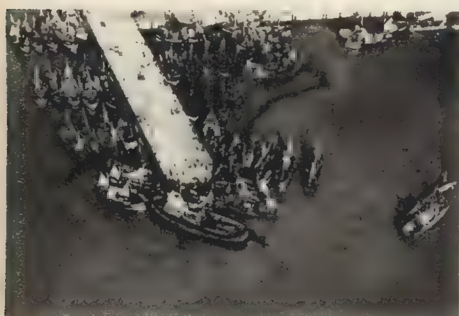
Koks voor de koopvaardijvloot

evenals koksmaats en lichtmatrozen kunnen een opleiding krijgen aan de School voor Matrozen en Koks te Antwerpen. De candidaten kunnen opgenomen worden na volledig lager onderwijs. De praktische scholing duurt slechts negen maanden, doch wordt gevolgd door een tweede jaar, indien de candidaat op dit ogenblik nog geen zestien jaar is.

De leerlingen-matrozen en koks ontvangen een gedeelte van hun opleiding aan boord van het schoolschip *Mercator*, dit al naar gelang de plaatsruimte waarover men op dit schip beschikt.

Ik word radionavigator

Dit is de wens van vele jongens. De school van de Meerstraat, 46, Brussel, vormt de officieren-radiotelegrafisten voor de marine en eventueel ook voor de luchtvaart. De studies duren twee jaar. De candidaten moeten Belg, minimum achttien en maximum twee en twintig jaar zijn. Ze kunnen pas aangenomen worden na de Humaniora voltooid te hebben. Onnodig te zeggen dat het medisch onderzoek van doorslaggevend belang is.



Deze school hangt niet rechtstreeks af van de Staat, doch van de Internationale Vennootschap voor Draadloze Telegrafie.

De vissers hebben hun scholen aan de kust

De staatsschool is te Heist, doch aan de kust zijn er verschillende gemeente- en vrije scholen belast met de beroepsopleiding van de vissers.

Toekomstmogelijkheden

De Administratie van het Zeewezen heeft niet altijd de mogelijkheid de leerlingen, welke uit haar scholen komen, te plaatsen, maar deze genieten de voorkeur bij om het even welke plaats te begeven bij de marine.

Alle functies bij de staf, alle dekofficieren en machinisten zijn uitsluitend voorbehouden aan de candidaten van Belgische nationaliteit, in het bezit van een Belgisch brevet.

De jongelui met een diploma of brevet van een Belgische Zeevaartschool kunnen alle officiersposten op de staatsschepen (b.v. Oostende-Dover) bekleden, na voldoende ervaring te hebben opgedaan, bovendien kunnen ze worden : rivier- en zeeloods, inspecteur van de waterstaat, havenluitenant en havenkapitein, zeevaartexpert, uitrustingkapitein, officier en inspecteur van de scheepvaart op alle stromen en meren van de kolonie.



Kuifjesvrienden, die er van dromen naar de zee te gaan, hebben hiermee reeds en idee van de mogelijkheden die de Belgische marinescholen bieden.

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

De Franse tekenaar André Galland tekende voor Kuifje dit nieuw en boeiend verhaal uit de tijd van de Drie Musketiers.















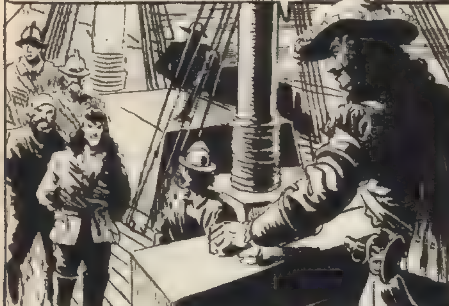


(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO



De gevangenen worden aan boord gebracht...



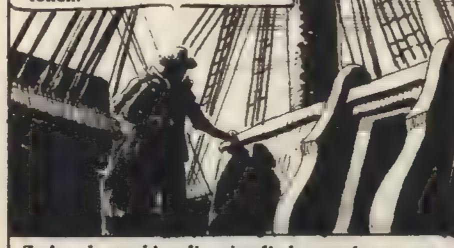
... de Zwarte Kaper wordt bij Wanguld geleid.







Heel de dag vaart het schip van de graaf van Lerma langs de kust...



Zodra de nacht valt, wisselt de graaf een paar woorden met de stuurman en daalt dan af in het ruim...



Hij bevrijdt de Zwarte Kaper, geeft hem zijn wapens terug en zegt hoe hij de boot moet verlaten...



De Zwarte Kaper verlost dadelijk zijn vrienden.



Enkele minuten later laten de drie mannen zich stil in de sloep glijden...



Zonder gerucht te maken, werpen ze de sloep los...



... en grijpen de riemen. Een schaduw buigt zich over de reling van het schip Het is de graaf de Lerma die de kapers vaarwel wuift...



De kapers roeien naar de kust...





De kapers springen aan wal en leggen dadelijk een vuur aan om hun aanwezigheid te seinen aan het naderend schip !

Volgende Donderdag : DE BELEGERING VAN GIBRALTAR !... (Wordt voortgezet.)



De JACHTLUIPAARD

IS HET EEN KAT OF EEN HOND?

De jachtluipaard is een groot, soepel en mooi dier, dat als het ware de schakel vormt tussen de kat en de hond. De vinnige, beweeglijke kop, de lange staart en de bonte pels zijn ongetwijfeld van een kat of echte luipaard, daarbij miauwt hij ook. Springt het dier en komen zijn lange poten te voorschijn, dan denkt men dadelijk aan een Deense hond en, inderdaad, al de rest van z'n lijf en leden zijn van een hond. De jachtluipaard kruipt niet, maar loopt: hij trekt zijn klauwen niet in als hij gaat en zijn ogen verraden zachtmoedigheid en aanhankelijkheid.

HIJ GAAT OP JACHT MET DE SHAH VAN PERZIE...

Onze voorouders hebben reeds beproefd wilde dieren te temmen, maar hun pogingen bleven meestal zonder resultaat. Af en toe komen de oerinstincten weer boven en is er geen houden meer aan! De jachtluipaard is een uitzondering op de regel. De karaktertrekken die hij van de hond erfde, overheersen de wreedheid en het egoïsme van de katachtigen.

Bij de Shah van Perzië spelen deze dieren de rol van de edelvalken; zij worden vakkundig afgericht en gaan mee op jacht. In heel Indië beschouwt men hen als trouwe metgezellen en waakhonden en de vroegere heersers van Mongolië hadden er zoveel, dat zij wel duizend exemplaren mee op jacht konden nemen!

In Egypte wordt de jachtluipaard soms als waakhond gebruikt en de Française. Odette Du Puigaudeau, bracht van Mauretanië een jachtluipaard mee en schreef er een charmant boek over, getiteld « Mon ami Rachid, guépard ». Hierin lezen we dat de jachtluipaard de onverschilligheid en de aristocratische manieren van een kat heeft, maar dat hij zo goed, zo trouw en aanhankelijk is als een hond. Indien hij je sympathiek vindt, blijf je in alle omstandigheden en voor altijd zijn vriend. Hij komt je knuffelen en aaien en is speelziek, doch weet precies waar hij moet ophouden om je geen pijn te doen. De jachtluipaard laat zich gemakkelijk een halsband aandoen en volgt zijn meester overal.

WAAR KOMT HIJ VANDAAN?

Eigenlijk weet men het niet. Zeker is dat men dit exemplaar reeds van in de vroege Oudheid kent en dit zowel in Arabië als in Perzië en het Westen van Indië.

Hij kreeg een hele boel namen. De Arabieren noemen hem Fahad, de Hindoes Cheetah, de Boeren van Transvaal luipaard (alhoewel het geen echte luipaard is). Over zijn afstamming en naam zijn de geleerden het niet eens. Zijn hooggeleerde Latijnse naam luidt : Acinonyx jubatus.

TEGEN 112 KM. PER UUR!

De jachtluipaard is het snelste zoogdier. Moest men een koers organiseren tussen hem, de leeuw, de panter, de jaguar en de poema, hij zou ze allemaal netjes vloeren. Hij is snel als de wind! Kunnen jullie voorstellen wat het is te lopen tegen een snelheid van 112 km. per uur? Dat kan een jachtluipaard. Een 4 P.K. Renault kan hem niet volgen!

Als een jachtluipaard voor eigen rekening jaagt, zit hij het liefst achter de snelle gazelle en de schuwe antiloop. Hij nadert ze zo omzichtig en bedekt mogelijk, achtervolgt ze een wijl en vliegt hen dan met een kattenrapte naar de keel. Het drama duurt slechts enkele sekonden.

Ik zei reeds dat de Shah van Perzië en de vorsten van Indië de jagerskwaliteiten van de jachtluipaard weten te waarderen, maar Willem de Veroveraar, hertog van Normandië, in het jaar onzes Heren 1035, wist dat ook reeds en liet jachtluipaarden naar Engeland overkomen.

Frederik II, koning van Sicilië, 1302-1337, had een hele stal van die dieren; ze werden opgevoed en afgericht voor de jacht.

De jachtluipaarden worden op een kar naar het bos gevoerd of lopen mee vastgebonden aan het zadel van hun meester, en worden geblinddoekt. Pas als het wild in het zicht is, worden ze losgelaten. Als een pijl uit een boog schieten ze naar het wild en vellen het neer, zonder het zelfs te kwetsen. Dan wachten ze, zoals een hond, op hun meester die het gevelde wild doodsteekt.

EEN LUXE-DIERTJE

Sierlijk en vleierig als een kat, intelligent, trouw en goed als een hond, soepel en sterk als een panter, baart het geen verwondering dat de jachtluipaard, sinds de Oudheid, de gunst geniet van prinsen en koningen.

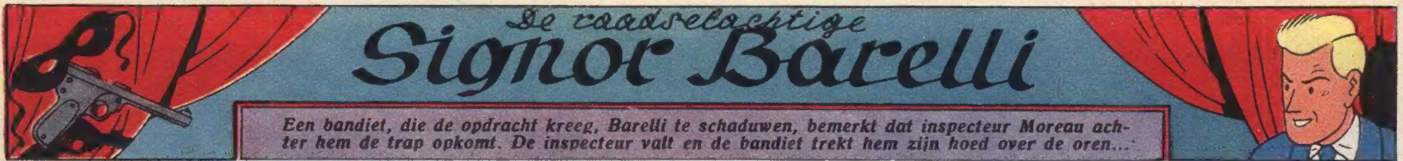
Margaretha, de dochter van Lodewijk van Male, graaf van Vlaanderen, en echtgenote van Filips de Stoute, had er een, en was er verzot op. Het dier was slechts vastgebonden met een fijne, zijden koord en verliet haar nooit.

De prins van Achaia, streek in Oud-Griekenland, schonk er een aan Maria van Bourgondië. Deze jachtluipaard droeg een halsband uit zuiver goud, en zijden ketting, een jak uit bont, om hem gedurende de reis tegen de koude te beschermen en daarover een mantel uit kostbaar groen weefsel.

Jammer genoeg is de jachtluipaard een kostelijk dier, zijn gezondheid is zeer broos en zijn voeding stelt heel wat problemen. Het is daarom dat hij nooit zo gezellig zal ingeburgerd zijn als z'n naaste familieleden, de kat en de hond...



Hij jaagt liefst op gazelen en antilopen.



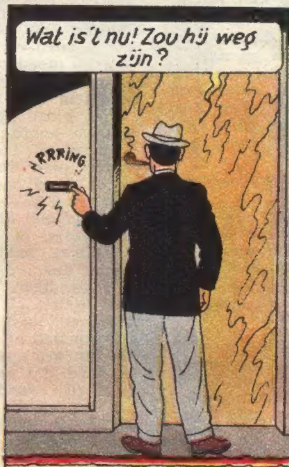
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR





















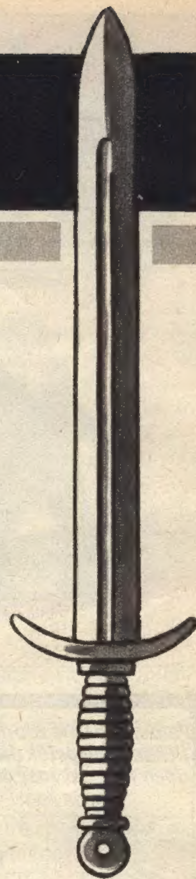








RECHT ALS EEN



REEDS weken lang lagen de vijandelijke legers voor de stad. Aanval na aanval, stormloop na stormloop hadden de moedige belegerden stand gehouden tegen de overmacht. Houten torens, hoog als hun eigen wallen, hadden ze onheilspellend zien naderen tot aan de voet van hun stadsmuren : met brandend pek hadden zij ze in brand gestoken en onder daverend gejuich in mekaar zien storten als kaartenhuisjes. Akelig lange ladders waren tegen hun vesting opgerezen en grimmig, met van woede verbeten lippen, met lange ijzeren haken achterover gestoten. Onder de beschutting van hun rollende schutdaken waren zij tot aan de muren genaderd, met hun bronzen stormrammen wijde bressen gebeukt in hun verdediging, doch met onverpoosde en hasstarrige koppigheid haden zij die zelfde bressen weer dichtgemaakt. Zware rotsblokken waren moordend neergestort onder de gelederen der dapperen : maar met donderend geraas hadden zij diezelfde blokken doen neerploffen op de hoofden van wie het gewaagd had te dicht hun wallen te naderen.

Nu echter dreigde een andere vijand. Een vijand binnen de wallen van de stad. Het hongerspook dwaalde rond, en eiste haar eerste slachtoffers. Het voedsel raakte uitgeput. Drie dagen nog konden zij volhouden. Dan zou ook de sterkste zich gewonnen moeten geven. Haveloos grijnzende gezichten blikten onder de stalen helmen. Koortsige ogen brandden in radeloze wanhoop. Was al hun moed dan vruchteloos geweest ? Hadden zij dan zolang stand gehouden om ten slotte een eerloze overgave af te bedelen ?

Die ontmoedigende vragen martelden de geesten van de dappere verdedigers. Geen uitkomst echter vonden zij. Drie dagen nog en hun lot zou bezegeld worden...

Ginds klonk plots klaroengeschal. Verrast en ongerust sprong de bevelhebber op. Wat had dit te betekenen ? Een nieuwe vijandelijke stormloop ? Een zegeteken van de vijand ? Hadden zijn mannen begeven ?

Koortsachtig zette hij zijn helm op, greep zwaard en schild en stormde de muur op. Hij boog over de borstwering heen... Daar, op enige passen van de poort, stond een man, een jonge man zou men zeggen, met een witte vlag. Een onderhandelaar ? Zou de vijand dan toch gemerkt hebben dat wij ten einde krachten zijn en wil hij er gebruik van maken om ons tot overgave over te halen ?

Hij gaf het bevel de poort open te maken.

« Breng hem hier op de wallen, dat hij niets merkt van de toestand in de stad. »

« God, wat moet ik doen ? flitste het door het hoofd van de bevelhebber. Honderden mensenlevens heb ik in mijn hand ? Heb ik het recht die allen de dood in te zenden ? En die weergaloze vrouwen en kinderen ?

Ondertussen had men de onderhandelaar tot voor hem geleid. Toen hij hun stappen achter zich had gehoord, had hij zich plots omgekeerd.

« Almachtig, maar dat is Dirk, de jonge Dirk van Buringen ! Hoe kwam die in het vijandelijk kamp terecht ? Een verrader dan ? »

IJzig koud staarde de bevelhebber de jonge man aan en zweeg. Niet hij zou het eerste woord richten tot een verrader.

Een pijnlijke trek gleed over het gelaat van de jonge man. Hij begreep wat zijn bevelhebber van hem dacht. Zó pijnlijk diep trof hem die gedachte dat enige ogenblikken sprakeloos bleef.

— Heer, zei hij toen, neen, het is niet wat u denkt. Neen, ik ben geen verrader. Maar...

— Zwijg, bulderde woest de bevelhebber, er valt hier niet te maren ! Hoe kwaamt gij daar ? En met een verachterlijk gebaar wees hij naar het kamp van de vijand. Wie door hen ontvangen wordt, is een vijand van onze stad ! Een van Buringen, verrader ? Ga, keer terug naar uw « vrienden » en zeg hun dat wij niets, hoort ge, niets met hen te bespreken hebben !

En reeds wendde de bevelhebber zich van hem af, wilde zich verwijderen.

— Heer, ik smeek er u om, luister. Ik weet welke vertwijfelde gedachten u pijnigen. Wil even naar mij luisteren. Een van Buringen verraadt niet. Ook ik niet ! Deze nacht ben ik de stad uitgelopen...

— Met wiens toelating ? kapte de bevelhebber bitsig af.

— Zonder toelating, heer, want die zou u mij geweigerd hebben. U zoudt nooit toegestaan hebben dat een der uwen zich in de handen van de vijand zou storten. Daarom deed ik het zonder uw instemming. Uit trouw voor mijn stad. Ik liet mij gevangen nemen door de vijand. Dadelijk voerden ze mij naar de tent van hun leider.

— En die hebt gij natuurlijk verteld hoe het hier met ons gesteld was zeker ?

— Neen, heer, wel liet hij me eerst een fijn diner voorzetten, waar ik, niettegenstaande de tranen mij in de ogen kwamen voor die heerlijke gerechten, met moeite iets van genut heb...

Dat antwoord verraste de bevelhebber. Hij die wist hoe die jonge levenskrachtige mannen hier hongerden, begreep de strijd die Dirk gestreden had. Wat milder nu richtte hij het woord tot de jonge man...

— Nu, en verder ?

— Toen zei hij : « U kwaamt hier natuurlijk op spionnage. U weet welke straf daarop staat ? Die moet ik natuurlijk op u toepassen. Tenzij... misschien, u bent jong, houdt toch nog wel wat aan uw leven. Een of andere inlichting zou uw lot wel wat kunnen verzachten... Voor moedige jonge mannen is er immers plaats in onze rangen...»

Het bloed schoot mij naar 't hoofd. Verraad? Toen rijpte dadelijk een ander plan in mij en deed net of ik ging op zijn voorstel in. Maar het was niet alles. Eerst verschafte ik hem de inlichtingen...

— Wat, bulderde de bevelhebber, gij hebt de vijand dus...

— Ja, heer, ik heb de vijand gezegd dat wij nog zo fris als de eerste dag waren, en dat het beleg nog lang kon duren.

Toen liep hij eerst een paar keer over en weer als een briesende leeuw. Was mijn plan dan geslaagd ? Het scheen van wel, te oordelen althans naar zijn woede. Mijn verzekering dat wij nog zo fris waren als in het begin, viel hem lelijk tegen. Plots kreeg hij een inval. Hij kwam recht voor mij staan en zei, me strak in de ogen kijkend.

— Jonge man, luister. Ik wil u een laatste kans geven. Gij gaat terug naar de stad. Gij stelt aan uw bevelhebber de overgave voor. Slaagt gij daar in, dan zijt ge vrij. Slaagt ge niet, dan geeft ge mij uw erewoord dat ge terugkomt. Wat dat betekent hoef ik u niet te vertellen : spionnen worden terechtgesteld.

» En zo ben ik hier dan terug, heer. Over de overgave wil ik u niet spreken. Geen ogenblik heb ik er aan gedacht u dat voor te stellen. Ik ga dadelijk naar het vijandelijk kamp. Een van Buringen houdt zijn woord. De vijand heeft er natuurlijk op gerekend dat ik, om mijn leven te redden, alles in het werk zou stellen om u te overhalen. »

Die fiere taal werkte als een zweepslag op de bevelhebber.

— Neen, zei deze, ge gaat niet terug. Voor zo'n duivelse berekening telt geen erewoord. Het is een gemene streek.

— Heer, neem het mij niet euvel. Maar mijn woord zal ik houden. Onze vijand moet weten dat wij mannen van eer zijn. Dat wij niet zwichten voor de dood. Hij zal dan tevens begrijpen dat onze stad zich nooit zal overgeven. Misschien geeft hij het dan wel op. Vaarwel, heer, ik ga, en vergeef mij te hebben gehandeld zonder uw oorlof, want dat zou u mij niet gegeven hebben.

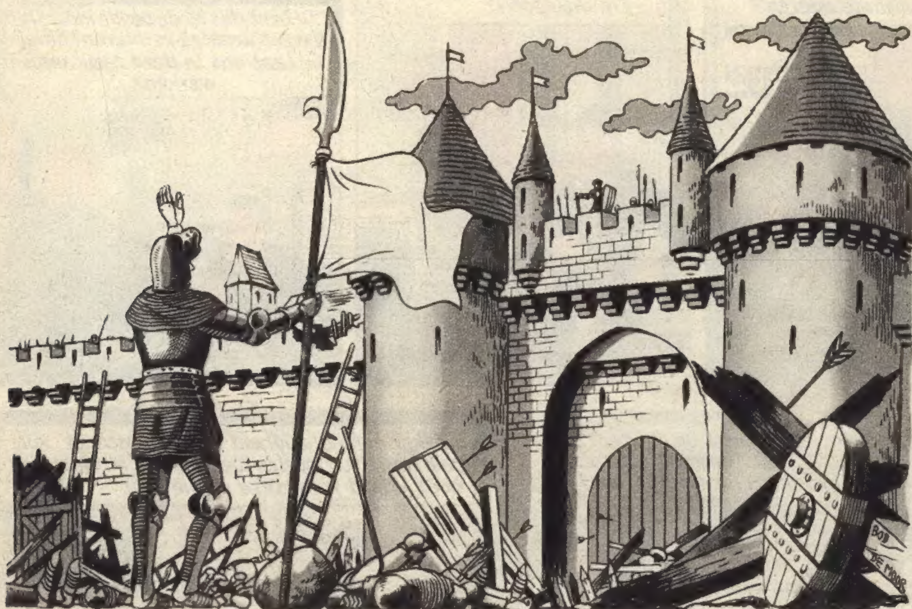
En Dirk van Buringen ging. Zijn mannentaal klonk de bevelhebber nog in de oren. Voor zich uitstarend zwol zijn krijgershart van trots. En plots weerschalde zijn luide stem over de versterkingen :

— Klaroenen, schalt ! Soldaten, groeten, groet!

Onder de poort stapte onvervaard Dirk van Buringen de vijand en zijn dood tegemoet.

's Anderdaags kondigde een dof tromgeroffel de dood aan van de jonge held. En ook de aftocht van de belegeraars. Een stad met zulke mannen was niet klein te krijgen.

PELIKAAN.



KUIFJE'S KERSTBOOM

ZESDE LIJST

Stortten 100 frs. : Jacques Dekoster, André en Anne-Marie, M.M. Noël, Klooster van Berlaymont, Pierre Calingaert. - **50 frs. :** Clotilde Crestane, Michel en Robert Six, Onbekend (Ukkel), Georges Anciaux, Françoise Brutsaert. **40 frs. :** Suzanne Toppet, Doctor Ameele. - **35 frs. :** Gey Tilman. - **25 frs. :** Carlos de Cooneau; Eddym Bolouis. - **20 frs. :** Pierre Gérard, J. Rivière, André Bodson, Walter Chabot, Paul Corthouts, Paul en Christiane Hoeck, Louis Regnier. - **15 frs. :** Firmin Verstraete. - **10 frs. :** Claudine en Christiane Spitaels; Antoine Fiers; Sydney Royakkees; Evrard Meskens.

Totaal van de 6e lijst :	frs. 910.—
Vorige lijsten :	frs. 21.011.—
Op heden :	frs. 21.921.—

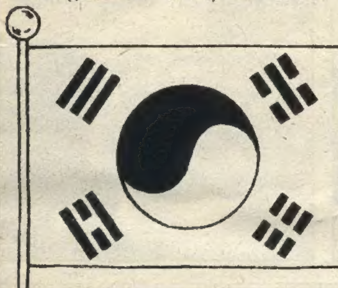
hartelijk dank !
hartelijke dank !

UIT DE VIER WINDSTREKEN

EEN EIGENAARDIGE VLAG

De Koreaanse vlag is een unicum omdat ze filosofische ideeën symboliseert. De cirkel in het midden is het zinnebeeld van de eenheid van al het bestaande. Hij wordt door een gebogen lijn in twee delen gesplitst, het bovenste is blauw en het onderste rood gekleurd en ze worden Jang en Jin genoemd. Ze verbeelden de eeuwige tegenstelling tussen goed en kwaad, dag en nacht, leven en dood, schoonheid en lelijkheid, enz.

Het overige van de vlag is wit met zwarte strepen in de hoeken en deze strepen hebben een morele betekenis, bv. de zwakke (de kleine strepen) moet beschermd worden door de sterke (twee lange strepen). De lange streep tussen twee korte, in de tegenovergestelde hoek, betekent :



de waardevolste moet beschermd worden door de minder waardevolle. Het vaandel van Korea bergt nog andere zinnebeelden en door de studenten wordt het vaak gebruikt om hun redeneertalent te oefenen en nieuwe ideeën te zoeken.

ROODHUIDEN OP HET OORLOGSPAD

WEES gerust, het is slechts voor een film. Daar is geen aardigheid meer aan, hé ! Maar, de groep Indianen welke men voor de nieuwe film uitpikte wisten van de zeden en gebruiken van hun voorouders niets meer af ! Men moest hun leren hoe ze hun gezichten en lijven moesten schilderen, hoe en welke pluimen ze in hun haar moesten steken, hoe ze een krijgsdans moesten uitvoeren en... hoe ze zonder broek moesten paardrijden !

HET JUBILEUM VAN DE BOLHOED

DE Londense hoedenmakers maken zich gereed om de honderdste verjaring van de bolhoed met glans en luister te vieren. Bij ons zou zo iets niet meer mogelijk zijn, want de bolhoed is reeds vele jaren in ongenade gevallen. De traditionele Engelsman echter houdt steenvast aan zijn bolhoed evenals aan zijn netjes opgerolde, grote zwarte regenscherm. Dat de bolhoed door een Brits hoedenmaker uitgedacht werd, zal wel niemand verwonderen. Honderd jaar geleden Kwam William Coke zich bij zijn hoedenmaker, Bowler, beklagen over het feit dat zijn hoge hoeden beschadigd werden door de laaghangende boomtakken, wanneer hij op jacht ging. Bowler vervaardigde toen de afgeronde ofte afgeknotte, hoge hoed : de bolhoed!



AMSTERDAM-DJAKARTA IN 1930 EN NU

IN 1930 vloog men éénmaal om de veertien dagen, thans zesmaal per week!

De reis duurde twaalf dagen — thans twee dagen en half.

De Fokker F. VIII b. woog 5.250 kgr., vervoerde één passagier en 175 kgr. vracht — thans weegt een Lockheed Constellation 48.600 kgr., vervoert zes en veertig passagiers en per maand 463.817 kilogram vracht.

De Fokker deed het tegen 156 km. per uur — de Constellation vliegt tegen 465 km. per uur.

Een prestatie waarop de K.L.M. trots kan zijn!

FLITSBERICHTEN

● Dat gebeurt niet alle dagen! *Te Riemst werd ten nadele van de vervoerdienst voor melk een bedrag van 95.000 frs. ontvreemd. Dit veroorzaakte natuurlijk heel wat herrie en de dief werd niet gevonden. Thans werd het bedrag door de paters Minderbroeders, uit Tongeren, terug aan de eigenaar gegeven vanwege de berouwvolle dief.*

● Moest Amerika zo dicht bevolkt zijn als Engeland *dan zouden de Verenigde Staten EEN BILJOEN inwoners hebben !*

● Het werkpaard van de lucht *is de Dakota. Volgens de laatste statistieken zijn er eventjes zes duizend in gebruik !*

● In het voorjaar, een nieuwe Franse expeditie naar de Himalaja. *De Franse Alpen Club van Lyon richt in het voorjaar een nieuwe expeditie in naar de Himalaja. De groep, samengesteld uit alpinisten van Lyon, zal trachten een der toppen van méér dan 8.000 meter hoogte te bedwingen.*

HET GETAL 7

HET getal zeven wordt het heilig getal genoemd en het speelt in de Schriftuur een voorname rol. Het is de zevende dag dat de Schepper rustte en alle volkeren ter wereld heiligen de zevende dag. De pharao droomde van zeven volle korenaren en zeven vette koeien. Het waren de zeven jaren van overvloed. Hij droomde ook van zeven lege korenaren en zeven magere koeien en dat waren de zeven jaren hongersnood.

De Joden vieren ook het 7e jaar en na dit 7 maal 7 jaar herhaald te hebben, vieren zij hun groot jubelfeest. Het Joodse loofhuttenfeest werd gehouden op de 7e dag van de 7e maand en duurde 7 dagen. De muren van Jericho vielen op het geschal van de trompetten nadat de Israëlieten de stad zeven maal waren rondgetrokken. Zeven jaar lang werkte men aan de tempel van Salomon en de wijding duurde zeven dagen.

Kristus woonde 7 jaar in Egypte en aan het kruis spreekt hij zeven woorden. Na zeven maal zeven dagen zond hij de H. Geest aan zijn apostelen.

Het gebed dat Jezus ons tot zijn Hemelse Vader leerde bidden, bevat 7 wensen of vragen.

Er zijn 7 sacramenten, 7 geestelijke en 7 lichamelijke werken van barmhartigheid, 7 gaven van de H. Geest, 7 droefheden en 7 vreugden van Maria, alsook 7 hoofdzonden.

Wie hoorde er nog nooit van de 7 Machabese broeders en van de 7 psalmen van David ?

De regenboog telt zeven hoofdkleuren : violet, indigo, blauw, groen, geel, oranje en rood, en er zijn zeven noten in de toonkunst.

In ons land is de koning peter van de zevende zoon en de koningin is meter van de zevende dochter.

En eindelijk de spreuk : De wijze man denkt zeven keer na, vooraleer hij spreekt !



DE GOEDE CHOCOLADE Cote d'Or PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : HANDEL IN WAPENS

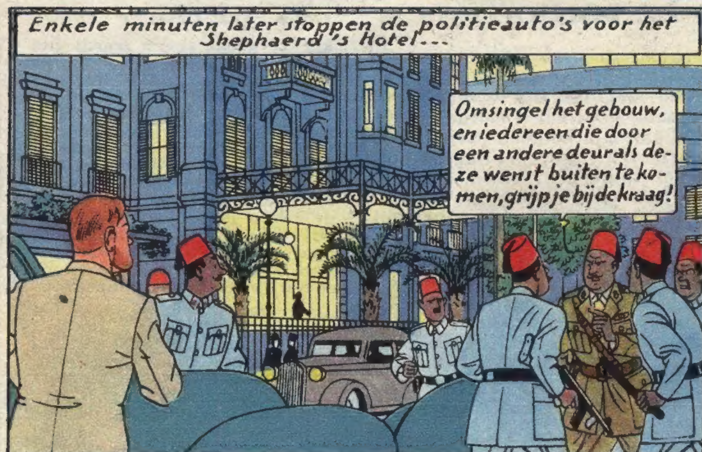






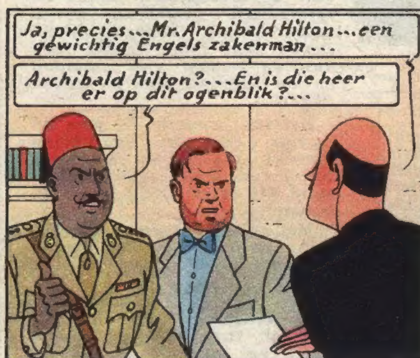






















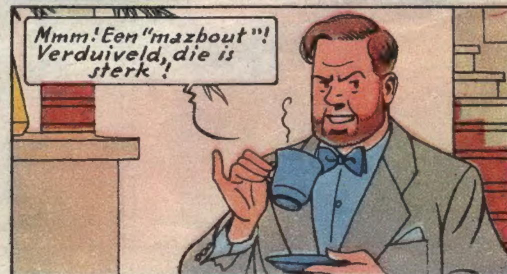












HEBT JE JE REEDS **HET ZWAARDVIS**-ALBUM AANGESCHAFT?

(Wordt voortgezet.)